

tægtsbeskatningen, eftersom dette Princip i Virkeligheden bryder Grundlaget, hvorpaa denne Beskatning hviler. — Et andet Spørgsmaal har ligget meget for her, og jeg vilde ønske, at den Opgave, der ved samme er stillet, kunde blive løst, nemlig hvorledes man skal beskatte dem, der vinde deres Indtægt ved at have deres Bedrift eller Levevei i Kjøbenhavn, og som flytte ud af Byen for deres Behageligheds Skyld, men ogsaa for den Behagelighed, ikke at betale Noget for de Gøder, de der nyde. Der er en vis Slags Undseelse, man skulde vente hos disse Folk; man skulde troe, at de vilde række deres Penge frem og sige: Jeg vil nyde Livet og have det behageligt paa Landet, men jeg vil derfor ikke knibe bort fra at betale for de Gøder, jeg nyder her i Kjøbenhavn — men dette skeer vist sjældent. Jeg har altid stemt med dem, der have forsøgt at udfinde et Middel til at afhjælpe dette, men mægtige Mænd paa Lovens Omraade, retsindseerte Lovkyndige, have altid været imod et saadant Skridt. De have sagt: Indtægtskatten er personlig, Indtægten følger med Personen, han tager hen og nyder den, hvor han vil, og kun der, hvor han opholder sig, bør han beskattes af den; han kan altsaa have Fordelen af at leve her i Kjøbenhavn og der have sin Bedrift, og han kan ogsaa have den Fordeel at nyde Livet paa Landet, han kan flytte mere og mere omkring, hvis han har lyst dertil, alt eftersom hans Indtægter ere større. Jeg finder, at det kunde være ønskeligt at søge at faae en Lovbestemmelse, der i den Henseende er klar, og jeg troer ikke, at det kan være vanskeligt at give en saadan. Een Ting skal jeg gjøre opmærksom paa, nemlig at jo tidligere vi komme til at faae en almindelig Statsindkomsskat, jo nærmere komme vi ogsaa til at kunne løse denne Opgave, idet saa de, der tage fra Kjøbenhavn, for ikke at yde Bidrag til Communen, i saa meget høiere Grad rammes af Statsindkomsskatten paa det Sted, hvor de ere. Denne kan saaledes maa- skee blive et Correctiv, hvis ikke Undseelsen forinden formaaer at gjøre dette overslødigt. Hvis jeg nogensinde skulde komme i den lykkelige Stilling, at jeg, uden at føle et væsentligt Affavn for mig og Mine, kunde give 4 til 500 Rd. aarlig til Communen, der gjorde mig godt,

wilbde jeg idetmindste ansee dette som noget Fortræffeligt. Disse Folk kunde ogsaa yde en Erstatning paa andre Maader, f. Ex. ved Legater til Communen, og dersom man lagde Mærke til, at de stiftede saadanne Legater, vilde vi ikke tale om, at de ikke yde Skat, men hvis vi ikke lægge Mærke dertil og vi endog ofte see deres flette Indflydelse i Statslivet, lad os saa ved at beskatte dem tage fra dem det, hvormed de kunne gjøre Skade. Kan altsaa nogen af de Herrer finde en Form for at beskatte de Personer, her er Tale om, troer jeg nok det vil finde ikke ringe Anklang her i Salen. De tidligere gjorte Forslag i den Retning har man ikke fundet tilstrækkelige, thi man har ikke fundet den Form god, hvorunder det skulde skee, men kan denne Mangel ændres, og kan man forsvare den Form, man giver, troer jeg nok, dette Skridt nu vilde finde behørig Tilslutning. Det er bemærket, og deri troer jeg, man har Ret, at de Næringsdrivende af Middelclassen i Kjøbenhavn i det Hele ere for lidet beskattede. Jeg troer ogsaa, man har Ret deri, at dette for en Deel skriver sig derfra, at saavel de selv, som de, der ligne Skatten paa dem, regne formeget til Driftsomkostninger og anslaae den virkelige Indtægt for lavt, men jeg er ligesaa overbevist om, at en heel Deel af dem, der saaledes see ned til Urtekræmmere og Spæthøfere i Kjøbenhavn og sige: De, der sælge al denne Mængde Rosiner, Svedster og Smør, maae have en ganske anden Indtægt end jeg, der har en fast Løn, tage ikke lidet feil. De lægge ikke Mærke til, hvor tarveligt og selvopofrende et Liv en stor Deel af disse Personer føre for at faae Livets allernødvendigste Underhold, og hvor mange af dem der gaae tilgrunde. Jeg bruger i dette Dieblif hjemme som Karl en forhenværende Urtekræmmer, en honnet og skikkelig Mand, som niid sit Vidende albrig har bedraget Nogen for en Skilling; jeg anfører dette som et Exempel paa, hvorledes det kan gaae den Art Næringsdrivende, selv de skikkeligste. Saaledes gaaer det ikke dem, der ere fast lønede og pensionsberettigede. Idet jeg nævner Pensionsberettigelse, falder det mig ind, at hvis Nogen kunde falde paa en Methode, hvorefter Enhver blev pensionsberettiget i Genhold til den Indtægt, han havde, vilde vi ikke